

عنوان مقاله:

تعهدات پساقراردادی نفتی

محل انتشار:

کنفرانس ملی اندیشه های نوین و خلاق در مدیریت، حسابداری مطالعات حقوقی و اجتماعی (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسنده:

فاطمه خوبی - کارشناس ارشد حقوق تجارت بین الملل دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

امروزه یکی از مباحث مهم در حوزه ی قراردادهای نفتی، تعهداتی است که باید بعد از خاتمه ی قرارداد انجام شوند. این تعهدات اکثرا بر عهده ی شرکت های نفتی بین المللی می باشد. از جمله ی این تعهدات می توان به برچیدن تاسیسات نفتی و داوری اشاره کرد که در این مقاله به آن ها پرداخته شده است. اما متاسفانه در زمان مذاکرات قراردادی، این تعهدات مخصوصا برچیدن تاسیسات، نسبت به سایر موضوعات مانند اکتشاف و توسعه، مساله ی اصلی مد نظر طرفین نیست. زیرا این زمان اجرای این تعهدات، به بیست یا سی سال آینده باز می گردد و به علاوه موضوعات مهم تری هم چون اکتشاف و توسعه ی نفتی وجود دارد که نزد طرفین قرارداد از اهمیت بالاتری برخوردارند و تعهدات پساقراردادی در رتبه ی بعد از آن ها قرار می گیرند. مقاله ی حاضر سعی دارد به اهمیت بیان این تعهدات در قراردادهای نفتی بپردازد و قراردادهای نفتی کشورهای مختلف از جمله ایران را از این جهت بررسی نماید. به طور مختصر می توان گفت شرکت های نفتی بین المللی متصدی انجام برچیدن تاسیسات نفتی می باشند و بنابراین تامین مالی این عملیات نیز با خود آن ها می باشد. که دو سیستم برای این امر وجود دارد: یک (ایجاد صندوق برچیدن و دو) گرفتن تضمین مناسب از شرکت نفتی بین المللی. داوری نیز از تعهدات پساقراردادی مهم نفتی می باشد که از نظر ساختارشناسی در طول حیات خود دو ساختار مشخص را تجربه کرده است: 1) داوری کلاسیک و 2) داوری مدرن. انتخاب مقر داوری امری بحث برانگیز بین طرفین قرارداد است، بنابراین اکثرا پیش بینی می شود که داوری به موجب قواعد و قوانین یک سازمان داوری خاص انجام شود. زبان داوری نیز یک زبان بین المللی است که دارای رابطه ی تاریخی با دو طرف قرارداد است. هزینه های داوری نیز اکثرا بین طرفین تقسیم می شود.

کلمات کلیدی:

برچیدن تاسیسات نفتی، صندوق برچیدن، تضمین، داوری، داوری مدرن و کلاسیک، مقر داوری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/824715>

